

Kırmızı Başlıklı Kız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Mayıs 2025

Ölümün uzantısı belki de şafağın ön görüsü elbet sallantıda ruhlar ve mizaçlar ve şakiyan yağmura beyitler armağan ediyor Tanrı ve şakağında eli özlemin, yâd ediyor dünü ve öncesinde saklı tuttuğu misafiri.

Elim gitmiyor kimi zaman ama sevgiyle örtündüğüm ve sevgimle örttüğüm evrene hala atıfta bulunabiliyorum ve özenle sevdiğim kadar bir öz veri filan da beklemiyorum ne de olsa hayatın bir ön görüsü her insan ve şafağı atan hezeyanlarda büyüttüğüm düşlerim her nasılsa düşmezken yakamdan. Latif bir esinti ve beyhude serzenişler.

Darmaduman hayatın lal hali ve sessizliğe delalet cinnet geçiren şehrin de mealı aslında yazılmaya hazır hikâyeler.

Bir şehrin kâbusu olabilirim ya da kâbuslarımın seyrinde bir şehir dilerim Tanrıdan ve minnet etmediğim şiiirlerle de dikerim söküklerini şehir sakinlerinin: hani görünmeyen oysaki günler evvel adım dahi atamazken şehrin ara sokaklarında dahi şimdi karanlığa ve sessizliğe mazhar oldu tüm şehrin sokakları hatta şahikanın ölü mazisinde dirilen bir yemin gibi ve yem oldu ruhlar bir ömür öfkeyle ve şehvetle kuduran mevkiinde somurtan mizacı ile bir çiçekten diğerine konan arılar bile çekildiler kovanlarına. Sözcükler yalıyor şehrin yanaklarını.

Şiirler konuyor yedi tepenin her birine.

Bihaber olduğumuz ölümle yüzleşirken ben hala şehre duyduğum aşkı ve özlemi yok sayamıyorum ve dokunmadan, görmeden, duymadan sevmenin verdiği mahcubiyeti yok sayıp doya doya sevmenin zevkini sürüyorum.

Körebe oynadığım zamanlara filan da atıfta bulunamam hani ne de olsa şehir bana yabancıydı bu güne kadar aslında tüm yabancıları uzağında durmam gereken ve gitgide birbirine yabancılaşan insanlar bir kıvançla seviyorlar ki yalnızlıklarını...

Kimliğini kaybeden bir vatandaşım ben üstelik kaç kere kimliğine kazan kaldıran ve kabul görmezken varlığım, şimdilerde kimlik numaramla fık atıyorum aklımın karanlık sokaklarında ve aklıma kim sokuysa sevmenin de mucidi iken yüreğim, gördüğüm kâbusları sonsuzluğa uğurlayıp güzel düşler görmek adına uzanıyorum yatağa.

Ehli keyif bir insan olmaksızın son sürat kendime yaklaştığım ve şehrin ışıklarında yıldızların öncelik yaptığı bir yakamoz festivali oysaki deniz çok uzağında oysaki ben denizin ta kendisi iken içimdeki çırpınışları yok saymanın verdiği hüznle içimdeki yoksunluğu açığa çıkarıyorum ve şehre beyitler armağan ediyorum.

Heybetli gölgeler var uğruna savaş verdiğim.

Bir de yalnızlığım var saçlarına çaputlar bağladığım.

Merkezindeyim hayatın ve dibindeyim kuyunun: aman Allah'ım bu ne yaman çelişki ve işte şairden çaldığım güncemin de tutanağı ve başlığı aslında kırmızı başlığımınla ormanda kaybolduğumu da kimseler görmedi Tanrı'dan başka.

Şerit değiştirmek de çok olası ve muktedir olduğum sadece hiçliğime konan kelebeklerin kanatlarını koparma isteğim ve çarpılmam an meselesi ne de olsa kozamdaki ıslaklığı henüz sunmadım kendime ve yaşımınla ısladığım ve acıyla doyduğumu da kimselere öncesinde itiraf edemediğim.

Neye denk düştüğümü sorgularken insanlar.

Ve ben kendi ormanımda adımlarımı sayarken üstelik bir adım-sayarım da yok sadece içimden sayıyorum- ve ayılıp bayılıyorum çünkü kaybolduğumun bilincinde verdiğim kayıpları da unutmak adına yeniden huzura kavuşabilmenin yollarını arıyorum ve işte nihayetinde vardım Hansel ile Gratel'in kulübesine oysaki şekerli gıdalar tüketmemem gerektiğini söyledi büyükannem ve ben hala kırmızı başlığımı çıkaramadığım için başına buyruk bir masal kahramanı olmaktan da çok uzağım.

İstikrarla ağladığım su götürmez bir gerçek lakin her yeri su bastı bu anlamda yüreğimin gondolu ile salınıyorum aslında yüzmeyi bilmediğim için su üstünde kalmaya çalışıyorum ve gemisini terk etmeyen kaptan kadar da azimli değilim çünkü Venedik'e asla varamadım ve sulara gömülmüş bir şehrin filan da özlemine duymuyorum ve başladığım yerdeyim ve ruhumun özgürlüğüne saniyeler kala hala bedenimle savaş vermekteyim oysaki ruh öyle mi...

Sevdiğim kadar özgürüm ben.

Latife yaptım çünkü sevginin ön sözü aslında özgürlük değil de özgün bir ruh hali ile kabul görmek adına konmak çiçekten çiçeğe ve yeniden seriliyorum içimin kuytularına ve hesabını tutmadığım ne varsa uzun uzun listeler geliyor posta kutuma.

Hangi bankadan hangi dekont geldiyse ve kırmızı şapkam fazlasıyla canımı acıtıyor çünkü ben şehirli bir kızım aslında al yanaklı bir köylü kıza olmaya da içi giden ve an itibarı ile hala ormandayım demek oluyor ki köye de uzak yolum: gel gör ki tüm uzaktaki köyler madem benim köyüm üstelik ülkemin her karesinde yaşıyor olabilmenin de hayalini kuruyorken lakin an itibarı ile hayal kurmam yasaklandı ve kurunun yanında yanmaktan dolayı filan da hicap duymuyorum.

Kelebek kanatlarına özlem duyuyorum az evvel canına kıydığım kelebeğin ve ördüğüm saçlarıma tırmanın şu uğur böceği ile göz temasındayım sanırım kanatlarını koparıp takmalıyım sırtıma ve uçup gitmeliyim uzak diyarlara gerçi uzakla yakın arasındaki farkın da izafi olduğunu kestirebilsem de an itibari ile uzaklaşmak istiyorum.

Çözumsuz problemlerin hesabını tutmaktan da zor yaşayıp da mutlu olabilmek ve şehrin açtığı her artı parantezde diğer şehirlerin de kardeş şehir olduğunu bilmek güç veriyor bana ve diyaframımda tutulmayı bekleyen nefesler var ve sadık olduğum kadar içimdeki mizansene hala yaşayabilmenin bir farkındalık olduğunu da çözememişken insanlar ve ölümün restleştiği her izlekte vebalı imgeler de tezahürat yapıyor...

Gün geliyor azımsıyorum içimdeki özlemi.

Gün geliyor ş/akıyorum yol boyu.

Gece geliyor ve ölüyorum ne de olsa elimde değil ve dokunamadığım kadar da dokunmak istiyorum en çok da insanların yaralarına lakin soyut bir veri tabanı ve kimin ne olduğu değil ne olmak istediği önem arz eden.

Kıyametin öncüsü bir izdiham ve hezeyan ve sözcükler suyunu çekiyor ve kuruyan sözcükleri sulamanın ve yaşatmanın da tek yolu rahmetten geçerken yolumuz lakin azımsadığımız kadar çevremizdekileri en çok da yalnızlığın ruhunda açan bir çiçekten haber almak adına Tanrının sunumunda hoş görü ile nasiplenmek ve sahiplenmek de tüm kâinatı.

Su dokundaki bilinmezlik.

Ve bir su küresi halini almışken mizaçlar.

Kırlangıcın kanatlarında dolunay ve güneşin sönük teninde kayan üç beş yıldız...

Bir kâbusa denk düşmek aslında ölümün reşit kıldığı acılar ve gondolumda süzülürken bir ağaçtan diğer ağaca en çok hamak kurmak istiyorum bir ağaçtan diğerine uzanan belki de hayatımda bir kez bile uzanmadığım bir hamak hayali ile hamal yüreğimde fınk atan sözcükler beni uzun bir uykuya daldırıyor ve dalmadığı kadar gözlerim nasıl da dalıyor derinlere en çok da beni ananlar belki de hiç karşılaşmadığım insanlardan bana yansıyan o enerji.

Yalpalayan bir beden üstelik eni boyu bilinmeyen ve işte sınıf atladığımız bir gezegen hele ki üç günlük dünyayı bir eziyete çevirip da hayata çemkirdiğimiz en çok da istikrarla sevmediklerimiz.

Tüneyen bir kuşun lakayt sevinci ne de olsa kursağındaki tek lokma onu ayrı bir yere koyuyor insanlardan ve istilasında bunca acının sehven yenik düştüğümüzü de kabul etmiyoruz.

Kırmızı başlığın hezimetini ile diken üstündeyim ve pelerinimi ütöleyen büyükanneme nasıl da kızgınlım öyle ya: o pelerinle düştüm ben bu kötü yola ve hala köşe bucak kaçtığım kurttan da sonsuza kadar kurtulamayacağımı biliyorum.

Oysaki bir peri kızı olmayı nasıl da isterdim ve elimdeki sihirli değnekleri tüm özelemleri gideren ve dünyayı da yaşanılır bir yer yapmak adına herkesin yüreğini sevgi ile dolduran gel gör ki...

Şehrin sekizinci tepesiyim altı üstü ve asla da varamayacağım o üçüncü yakada misafirlerimi ağırılıyorum elbette muhtelif yüreklerden akın akın gelen insan ve sevgi seli ile maruzat filan da beyan etmiyorum ne de olsa Allah'ın sevgili kuluyum ve yıllardır özlemini çektiğim o yolculuğu tek seferde yaptım bile bu gün ve şehri boydan boya dolaştım üstelik dikkat çekmeden ve babaanneme verdiğim sözü de saklı

tutuyorum:

Ben hala senin en sevdiğin o masum torununum.

Daha dün gibi kulaklarımda bana verdiği öğütler ve ben gerçekten seni çok sevdim. Şimdi rahatça uyuyabiliriz üstelik kavuşmamız da çok yakinken.

Az evvel vardım kulübeye ve kurda da hiç rastlamadım.

Ölmek o kadar da korkunç değilmiş hani en çok da içinizde büyüyen korkuların sizi hayata esir yapmasından da daha kötü bir şey olamazken.